

MONICA DAKE

ZAKÁZANÉ
touhy

BARONET

Monica Dake

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Monica Dake

Monica Dake – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZAKÁZANÉ

touhy

ZAKÁZANÉ

touhy

MONICA DAKE

Tento příběh dokáže zasáhnout jako Amorův šíp.
Chcete, aby si našel cestu k srdci dalších čtenářů?
Vyšlete ho dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Copyright © Monica Dake, 2025

Cover design © Michaela Dopitová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2753-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2765-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2766-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2754-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Všem ženám, které poznají rozdíl mezi Star Trekem,
Star Wars a Stargate.
A mému budoucímu příteli. Doufám, že budeš nerd.*

PLAYLIST

Xena Warrior Princess – Main Title
Alexander Rybak – Fairytale
Halestorm – Wannabe
Reneé Rapp – Shy
Sabrina Carpenter – bet u wanna
The Guild – Do You Wanna Date My Avatar
Stargate SG-1 Theme Song
The Real Eve – Let Me Blow Ya Mind
Aerosmith – Cryin’
Chloe Adams – Dirty Thoughts
Bryce Savage – Control
Sabrina Carpenter - When Did You Get Hot?
The Cure – Friday I’m In Love
Birdy – Quietly Yours
Carpetman – Shades Of Gray
Ciara – Goodies
Sofia Carson – Come Back Home
Richard Grahav – Wicked
Damiano David – The First Time
Beth McCarthy – (Self) Love Story

1. KAPITOLA

AUDREY

ČLOVĚK, KTERÝ DOBROVOLNĚ pracuje s lidmi, musí trpět zvláštní formou masochismu. Je to trochu jako první špatný vztah, když v něm zůstanete. Věříte, že to bude zase jako dřív a že všechno skončí zalité sluncem.

Až na to že vůbec.

„Dvojité macchiato z ovesného mléka, shot Blue Bottle single origin, s levandulovým sirupem a bez pěny,“ mlaskla brunetka v saténových šatech vrstvených přes bílé tričko a s Labubu na kabelce. Po celou dobu objednávky ke mně nezvedla pohled od přehnaně přezdobeného mobilu.

„Bude to všechno?“ zeptala jsem se tím nejpřívětivějším tónem, jaký jsem ze sebe vydolovala, navzdory faktu, že se ani neobtěžovala s pozdravem a že si objednala kompletní hipster bingo.

V tichosti jsem napočítala pětkrát jednadvacet, zatímco si brunetka scrollovala mobilem, jako kdyby mě ani neslyšela.

„Slečno, přejete si ještě něco?“ zopakovala jsem otázku hlasitěji.

Pořád nic. Místo toho prostě odešla na konec pultu. Takže to chtěla s sebou, jasně. To se taky jaksi zapomněla zmínit.

V duchu jsem si procvičila několik španělských nadávek od svého spolubydlícího Carlose a pustila jsem se do přípravy objednávky. Vedoucí očividně patřila k Avengers, protože mi musela číst myšlenky – její nesouhlasný pohled jsem cítila v zátylku. Snažila jsem se ji ignorovat, zatímco jsem tamperem zarovnávala v páce namletou kávu.

Do minuty už jsem servírovala kelímek před Labubu hipsterku.

„Dvojité macchiato z ovesného mléka se shotem Blue Bottle single origin a s levandulovým sirupem. Bude to devět dolarů a dvacet centů.“ Automaticky jsem sahala po terminálu a natukala do něj částku v předtuše, že bude platit mobilem. A taky že ano. S tichým pípnutím proběhlo zaplacení. Brunetka odešla bez pozdravu nebo i prostého poděkování. Jak nečekané.

„Audrey? Na slovíčko!“ sykla vedle mě vedoucí směny. Přikradla se tak tiše, že bych jí ten výcvik Avengerů fakt věřila. Podle jejího tónu si vymyslela padesátý sedmý důvod, aby mě poučila, že pracovat v *luxusní kavárně na Manhattanu na prestižní adrese* není jako dělat za barem v *laciném pajzlu*. Co na tom, že luxusní tady byly akorát tak přepálené ceny a bar, ve kterém jsem dělala noční směny, se nacházel jenom o tři bloky dál.

„Ale co zákazníci?“

„Nikdo nový tu není.“

„Myslím, že ten *Brýloun* u okna chce dolít kávu.“

„Vážně?“ znejistila Stacey, narovнала se jako surikata a loupala po něm pohledem. Vysoký *Brýloun* u okna se ale jako obvykle mračil do svého laptopu

tak usilovně, až to vypadalo, že se rozhodl s ním navázat telepatické spojení.

Samozřejmě bylo nekorektní dávat hostům přezdívký a samozřejmě to dělal každý v pohostinství. Tajně.

Navíc sama jsem brýle nosila, takže technicky vzato jsem si mohla dovolit střílet do vlastních řad. Jen do práce jsem si raději brala čočky. Pokud jsme tedy v baru neměli něco jako tematický večer. Kvůli dýškům ze sebe udělám sexy zrzavou učitelku kdykoliv.

„Nic nechce. Dobrý pokus,“ ucedila šéfka s falešným úsměvem a rádoby nenápadně na mě kývla, abych ji následovala bokem.

„Za pultem ale musí vždycky někdo být,“ pronesla jsem jakoby nic jedno z pravidel, které mě nutila opakovat do zblbnutí.

Ignorovala to. Možná slyšela ten těžko skrývaný náznak sarkasmu v mém hlase.

Postavila se hned za rám dveří do kuchyňky, přičemž si stoupla na špičky, aby přes moje rameno nahlédla do kavárny, jestli nás náhodou někdo nesleduje.

„Stůj,“ sykla polohlasem.

V duchu jsem počítala do sta a přemýšlela, které z posvátného desatera mi vyčte dnes.

Když jsem si přibrala druhou práci, říkala jsem si, že to zvládnou. Měla jsem osm let zkušeností za barem, nebylo nic, co by mě mohlo na práci s lidmi překvapit.

Nic kromě Stacey. Rozvedené paničky z Upper West Side, která vysoudila miliony na svém ex číslo šest a která zoufale utajovala svůj věk. Mohlo jí být cokoliv mezi třicítkou a Metuzalémem. Díky plastikám to šlo vážně špatně odhadnout, a jelikož byla jednou vdaná za nejlepšího chirurga na západním pobřeží, byly to sakra dobré plastiky.

„Vážně, Audrey, když jsem tě brala, říkala jsem si, že s tvou praxí v pohostinství budeš umět mluvit s lidmi,“ hraně si povzdechla a promnula si umělý nos. Někdo zlomyslnější by si mohl přát, aby jí zůstal v ruce. Já ale rozhodně ne. Vážně. Musela bych si hledat novou denní práci. Nějakou, která by nebyla jen tři bloky od té noční. „Očividně jsem se pletla. Víš, tohle není nějaký *laciný pajzl*, kde nalíváš opilcům. Tady musíš být na lidi opravdu milá.“

Spolkla jsem na jazyku poznámku, že tohle je především New York. Manhattan. Lidé si všimnou, že se na ně usmíváte, až když po nich chcete prachy na charitu. A vrazí do vás.

„To jsem nebyla?“

„Ne, to jsi tedy nebyla. K zákaznici ses chovala neurvale. Nezeptala ses, jak chce platit a při odchodu ses s ní nerozloučila.“

„Chtěla platit mobilem, už ho natahovala k platbě.“

„I tak se vždycky musíš zeptat.“

„Dobře.“ Samozřejmě jsem si nemohla dovolit se zhluboka nadechnout. Stacey by mě hned poučila o pasivní agresivitě a jak si s ní zatěžuju karmu. „Můžu se vrátit?“

Šéfka se nadechovala, zrovna ale zacinkal zvonek, a tak ke mně jenom sladce zavrčela: „Vrať se a nezapomeň být milá!“ V jejím hlásku bylo přitom mezi řádky: *To je rozkaz.*

Kdepak. Tohle na první pohled medový stvoření se umělo během minuty změnit v generála. Možná proto se jí podařilo ulovit už šest manželů, zatímco já se nebyla za boha schopná vymanit zpod nálepky *situationshipu*.

Ne že bych při svých směnách měla čas na nějaké budování vztahu. Teoreticky by mi měl příležitostný

sex vyhovovat. Vlastně jsem se už smířila s tím, že takhle můj život vypadá.

Jenže v hrudi mi bušil pitomý sval, který snil, že jednou zažije aspoň vzdálený odraz lásky, o jaké jsem četla ve svých oblíbených romantasy knihách. Styděla jsem se to ale přiznat i sama před sebou, natož před kýmkoliv dalším.

Kdepak. Láska umřela. Nahradil ji chtíč, který se za ni jen občas vydával. Všichni jenom chtěli mít s kým šukat. Jo. To bylo daleko racionálnější vysvětlení než skutečnost, že se dokonce i Lucy, vrchní cynička naší skupiny, zamilovala. Naštěstí jsem po ní převzala její funkci.

Když jsem uviděla, kdo právě vešel do kavárny, věděla jsem, že ji budu potřebovat.

Před vitrínou se zákusky postávala Imogen Larková. Jméno, které znali všichni. Zářivá hvězda hned se svou první knihou vystřelila do žebříčku *New York Times* bestsellerů.

Jenže já ji znala ještě z doby, kdy si nechala říkat prostě *Gee* a tahala mě do gay barů na falešné občanky.

Moje bývalá spolužačka ze střední se stala slavnou téměř přes noc. Všem říkala, že chtěla být spisovatelkou odmalíčka, ale zatímco já psala při hodinách tajně fanfikce, ona škrábala svoje jméno do kůže kluka přes uličku. Sám ji o to poprosil. Doslova žadonil.

Imogen. Určitě jste o ní slyšeli. Vážně byla všude. V podcastech, na sociálních sítích, knižních veletrzích, v metru, v novinách, dokonce i na titulce *Vogue*. Uhranula každého, kdo ji potkal nebo kdo o ní třeba jenom něco zaslechl. Svýma černýma vlasama (o kterých nezapomněla zdůrazňovat, že je to její přírodní odstín) a stejně hlubokýma čokoládovými očima.

Zrovna si četla naši nabídku.

„Dobrý den,“ stihla mě pozdravit dřív, než jsem se vzpamatovala z šoku, že ji vidím. Podívala se na mě, ale sotva mě zaregistrovala a dál si prohlížela naše menu.

„Dobrý den,“ odpověděla jsem, protože to bylo snazší než říct *ahoj*. Tep se mi zrychlil asi tak desetkrát. Dala bych všechno na světě, abych se mohla se Stacey vystřídat. Jenže kdybych teď odešla, šléla by, že jsem byla nevládná ke slavné zákaznici. Kdepak. Zase jsem cítila v zátylku její pohled.

„Z jakého lotu máte tu Kolumbii? Jestli je to ten přepražený batch z dubna, tak radši espresso,“ zeptala se Imogen, aniž by se na mě podívala. Což mi perfektně vyhovovalo.

Zoufale jsem se snažila udržet tón tak milý, že by mě z fleku mohli nabrat do Disneylandu. Možná bych s tím tady mohla praštit a jít tam dělat rovnou. Neexistovalo lepší místo, kde bych se Imogen vyhnula. Nesnášela děti a cokoliv, co zavánělo mainstreamem. Což samozřejmě nebyl její román.

„Duben nemeleme. Kolumbie je čerstvá. Chcete ochutnat, nebo raději dáme to espresso?“

„O můj bože! Audrey, jsi to ty?“ Už mi bohužel věnovala svou stoprocentní pozornost. A vzhledem k překvapení v její tváři nebylo pochyb, že mě opravdu poznala až teď.

„V celé své kráse,“ přikývla jsem, dokonce i s křehovitým úsměvem.

„Pane jo, vůbec by mě nenapadlo, že tě tady potkám! To jsou věci, co?“ rozhlédla se kolem, jako kdyby si dokonce i tohle místo pořádně prohlížela až teď. A podle toho, jak jí nesouhlasně zacukalo obočí, tak odsuzovala všechno od umělých květin stropní dekorace až po řezané ve vázách. Ve světě Imogen Lark bylo vždy nad čím se pohoršovat.

„To teda jsou,“ souhlasila jsem suše. Až příliš suše. Málo nadšeně. Málo načančaně.

„Paní Larková! Taková vzácná návštěva! Taková čest, že jste k nám zavítala! Co si dáte? Samozřejmě na účet podniku,“ ozvala se za mnou teatrálním hlasem Stacey, kterou jsem podezírala, že si dost možná trochu ucvrkla do kalhotek.

Imogen jí věnovala nablýskaný úsměv člověka, kterému dělalo dobře, že ho lidé poznávají. „To je od vás vážně moc milé, ale to není potřeba, vážně!“

„Ne, prosím, trvám na tom!“

„No tak dobře, když jinak nedáte! Chtěla jsem si vzít kávu s sebou, ale myslíte si, že by si Audrey mohla dát chvíli pauzu? Jsme staré kamarádky a dlouho jsme se neviděly.“

„To asi nepůjde, mám spoustu pr–“

„Ale jistě! Audrey, zlatíčko, jsi na nohou celý den, dej si pauzu s paní Larkovou, vezmu to za tebe,“ zašveholila sladce šéfka a div mě nevystřčila zpoza pultu.

„Jste laskavá! Myslíte si, že vás můžu poprosit o espresso z Kolumbie?“

„Samozřejmě! Mohu vám nabídnout nějaký dezert?“

„Dala bych si moc ráda, ale čeká mě focení, už mám za sebou fitting a nesmím přibrat ani deka. Ty si ale klidně dej, Audrey! Aspoň se budu na tebe dívat,“ mrkla na mě Imogen blahosklonně.

„To je dobrý, nic nechci.“

„Vážně?“ podivila se Stacey a v jejím hlase bylo co-si výhružného. „Ani naše vynikající domácí brownies, které máš tak ráda? Víš, jak jsi mě posledně uprosila, jestli si můžeš schovat tři kousky domů.“

Lhala. O žádné brownies jsem se jí neprosila. Nicméně během svých marketingových strategií stihla nachystat espresso z čerstvě umleté kávy.

„Asi jsem se ho posledně přejedla.“

Bylo fascinující, jak se zvládla Stacey zářivě usmívat, zatímco mě vraždila pohledem.

„Rey, zabereš nám prosím ten stůl u okna? Mám nějak moc věcí,“ povzddechla si Imogen. V jedné ruce držela právě výtisk *Vogue* se svou titulkou. Přes předloktí se jí houpala luxusní kožená kabelka a na podpatcích se pokoušela trochu přikrčit, aby si mohla sama vzít tácek s kávou.

Uchopila jsem ho rychle a bezmyšlenkovitě. Dřív, než by se stihla nabídnout Stacey, že ho přece donese. Chtěla jsem to celé hlavně už mít za sebou.

„Díky,“ usmála se tak, že bych jí ten vděk skoro i věřila. Sama přitom zamířila ke stolku v poloprázdné kavárně. V tuhle denní dobu jsme měli celkem klid. Většinou jen stále zákazníci. Včetně *Brýlouna* v rohu.

Neuniklo mi, jak se Imogen narovнала, když si ho všimla. Byl přesně její typ. Vysoký, široká ramena a přiléhavý pletený svetr nejen prozrazoval statnou postavu, ale také spolu s brýlemi působil intelektuálním dojmem. Ještě intelektuálněji vypadalo, jak se opíral o stůl lokty a proplétal prsty tak, že mu nebyly vidět rty, jen jeho zamračený výraz, kterým hypnotizoval obrazovku laptopu.

K mé radosti Imogen ignoroval a k její cti nevypadalo, že by ji to jakkoliv rozhodilo. Ale posadila se tak, aby na něj viděla. Samozřejmě.

„Představ si, že jsem na obálce *Vogue*!“ Položila na stůl magazin, sotva jsem sama stihla položit tácek s její kávou. Žádné *jak se máš* nebo *co je u tebe nového*. Ne. Šla rovnou k věci.

„To je skvělé. Gratuluju,“ opravdu jsem se snažila znít tak, jako kdybych jí to přála, a taky jsem se snažila jí to skutečně přát. Ale neošálila bych ani hluchého.

Naštěstí byla do svého úspěchu tak zahleděná, že si toho nevšimla. Zcela fascinovaně sledovala obálku.

„Věřila bys tomu? Zrovna já! Ještě před pěti lety mě ani nenapadlo knihu skutečně vydat a najednou puff! *New York Time* bestseller číslo tři, podcasty, magazíny. A víš, co je nejlepší? Nemusela jsem pro to udělat vůbec nic! Všechno za mě udělalo nakladatelství. Uspořádali mi i krásnej křest, kam jsem prostě jenom přišla, vypadala hezky a nechala se fotit. Neuvěřitelný, vid’?“

„Musela jsi kvůli tomu napsat knihu.“

„Jo, ale víš, jak to myslím! Všichni spisovatelé pořád říkají, jak si musí knihy promovat na sociálních sítích, kolikrát je nakladatel ani nedá do edičního plánu. Ale víš co? Když je ta kniha fakt dobrá a nakladatel ti věří, tak všechno jde. Teda, samozřejmě bych si netroufla říct o své vlastní knize, že je dobrá, to říkala moje agentka.“ Rozhlédla se na obě strany, než se ke mně naklonila s potutelným úsměvem, jako kdybychom byly zase na střední a ona mi sdělovala nejžhavější drb o tělocvikáři a matikářce. „Neměla bych to říkat, ale prý za dlouhou dobu nečetla nic lepšího.“

„To je skvělé. Gratuluju,“ zmohla jsem se jenom na to, abych se opakovala. Šlo mi to přes rty ještě hůř než poprvé.

Tentokrát se Imogen zarazila. Poposedla si, narovnála na židli, upřela na mě pohled a nechala magazin magazinem.

„Co ty? Píšeš ještě, nebo jsi to už vzdala?“

Au.

„V poslední době na to moc nemám čas.“

„Proč? Je v tom nějaký chlap?“ V očích se jí zablesklo v očekávání žhavých historek.

„Není. Mám dvě práce, takže nemám čas ani na chlapy.“

„Aha. A nemělas náhodou v šuplíku něco skoro dopsanýho? Jak to dopadlo? Poslala jsi to agentům?“ Neuniklo mi, jak si mě dychtivě prohlížela. Narozdíl od před lety v tom ale tentokrát nebyl ani náznak přátelského zájmu. Z jejích čokoládových očí křičel hlad. Touha soutěžit. Vyhrát. Na celé čáře.

„Ne,“ tentokrát jsem zalhala. Tu knihu jsem sice zahodila, ale pak jsem ji znovu přepsala, dopsala, rozeslala a...

A nic. Odmítli mě tolikrát, že bych si maily mohla vytapetovat záchod.

Navzdory tomu jsem to nevzdávala a knihu nabízela dál. Částečně z důvodu, že to byl můj srdeční projekt, do kterého jsem utíkala celou střední, a částečně z důvodu, že jsem prostě neměla dopsaného nic dalšího.

„Ne že jsi to nedopsala, nebo ne že jsi to neposlala?“

„Nedopsala. Nebylo to dost dobré.“

„Víš co!“ zvolala Imogen dramaticky. „Musíme ti najít chlapa! Fakt! Nějakýho s dobrou prací, který tě zbouchne a ty budeš mít spoustu času na psaní!“

„Ty ses taky nechala zbouchnout?“

„Já? Chraň bůh!“ Hlasitě se rozesmála, až jí vytryskly slzy. „Ne, děcka nesnáším, znáš mě. Smrdí, jsou koule u nohy, nic pro mě. Naštěstí Thomas vydělává dost, abych měla práci jenom jako koníček. Jednou za čas se tam ukážu a oni jsou šťastní. Předtím tam dělala strašně neschopná ženská, takže když udělám aspoň deset procent práce, pořád je to lepší a plat mám přitom plnej. Není to skvělý?“

„To fakt zní skvěle.“ Vážně bych měla být schopná říct něco duchaplnějšího, ale prostě to nešlo. Celý můj systém se soustředil, abych udržovala co nejklidnější masku, a všechno ostatní byl prostě luxus, který jsem si nemohla dovolit. Jasně, že se nepředřela v práci.

Vlastně se nepředřela nikdy a v ničem. Někdo prostě má to štěstí, že mu to celý život prochází.

„Vážně, najdeme ti chlapa! Znáš teď spoustu vlivných lidí. Notak, musíš to udělat pro svou knihu. Přece se nemůžeš zaseknout na těch fanfikcích, co jsi psala jako děcko.“

„Nepsala jsem to jako děcko, ale na střední.“

„No a nebyly jsme ještě děcka v té době? Nějak mám pocit, že pravej život začal až teď.“

Možná tobě.

„Víš o tom, že teď podle té knihy, co jsi tehdy žrala, vychází seriál? Jasně, že víš, musela bys žít na strohmě. Bože, ten chlap je tam tak sexy. Jak se jmenuje?“

„James Turner,“ vydechla jsem skoro posvátně.

„Jo! Neuvěříš, ale pozvali mě na jednu akci, kde taky bude! To je super, vid’? Mám ti přinést podpis?“

Zatnula jsem pěsti pod stolem. Nabídka to byla lákavá, ale udržet si vlastní hrdost bylo ještě lákavější. „Jsi hodná, ale to je dobrý, díky.“

„Jseš si jistá? Třeba je single. Vyzkouším ho a dám ti vědět,“ mrkla na mě. „Nebude ti to vadit, že ne?“

Klid. Hlavně klid. Nemůže ti vzít to jediné, co v životě máš.

„Nejsi náhodou vdaná?“

„No a? Víme to jen my dvě a nikdo jiný se to nemusí dozvědět. A navíc máme jen holčičí pokec. Tobě se ten James stejně moc nelíbí, ne? Pamatuju si tu fanfikci, cos tehdy psala o knize. Nemyslím si, že by byl podobnej hrdinovi, jak jsi ho popisovala. V tvém podání byl takový subtilnější chudák, že jo? Jak se ta povídka jmenovala? Je to ještě na netu? Mohly bychom si to zase přečíst, zavzpomínat na starý časy. Jen tak pro srandu.“

James Turner byl přesnou kopií démona ze *Stříbrné krve*. Dokonalou. Perfektní.

Zhluboka jsem se nadechla a resignovaně se opřela do židle. „*Hvozd*. Jestli chceš, posluž si. Klidně si počti. Pro mě za mě mu to přečti nahlas na té párty. Když ti to udělá radost.“ Nezúčastněně jsem se zahleděla na ulici. Ať už se Imogen snažila o cokoliv, její soutěživost a potřeba mě srazit nebyly mými problémy. Vlastně se od střední moc nezměnila. Pořád měla potřebu si něco dokazovat. Tenkrát jsem to brala, přišlo mi vtipné, jak si pohrávala s klukama a sbírala je jako Pokémony.

Jenže střední byla pryč. Dospěly jsme. Nebo aspoň některé z nás.

„Pardon, že ruším, ale vy jste napsala na knihu *Stříbrná krev* fanfikci *Hvozd*?“ ozvalo se zčistajasna od vedlejšího stolu.

Otočila jsem se po medově chraplavém hlase. Zpozna brýlí mě sledovaly světle zelené oči. Nikdy jsem si nevšimla, jak jasné jsou, pravdou ale bylo, že se na mě nikdy takhle upřeně nedíval. Neusmíval se. Vlastně z jeho výrazu nešlo poznat vůbec nic.

„A-ano, proč?“ Jeho otázka mě vykolejila natolik, až jsem se po dlouhé době zakoktala.

„Četl jsem ji. Je dobrá.“

„Vymýšlíte si.“

„Mimo práci nikdy. Velmi zdařile jste se držela kánonu, postavy zůstaly ve svých originálních polohách, ale přitom textu nešel odpustit vlastní styl. Máte talent.“

Překvapeně jsem zamrkala. Imogen to vyrazilo dech natolik, že konečně zmlkla.

„Vlastně si myslím, že byste se měla držet spíš psaní. Jde vám to líp než práce servírky,“ s těmi slovy pozvedl *Brýloun* svůj prázdný hrnek od kávy a já se podruhé za den chtěla propadnout. Což bylo přesně dvakrát víc než v běžný den.

„Mám pauzu.“

„A to znamená, že zůstanu na suchu?“ Na první pohled se zdálo, že nemrkl ani brvou, ale koutky rtů se mu nepatrně zvlínily ve sotva viditelném a lehce sarkastickém úsměvu.

„Měla bych už jít. Ráda jsem tě viděla, zase se někdy stavím!“ usmála se shovívavě Imogen, načež zvedla své ctěné pozadí, kabelku i magazín *Vogue*.

„Jasně. Budu tu,“ broukla jsem k ní bezbarvým hlasem. Sotva se ve mně rozdmýchaly nějaké stopy života, *Brýloun* je chladnou sprchou zase uhasil. Neměla jsem ani sílu se bránit, když mi *Gee* vlepila vzdušnou pusu na tvář, než s klapotem podpatků opustila kavárnu. Vsadila bych se, že se nemohla dočkat, až se oteplí natolik, aby je mohla vynosit.

Pokud jsem ale něco uměla přiznat, tak to, že jí to seklo. Za všech okolností. Rozhodně víc než mně, kdybych si na sebe vzala takové jehly. Bohužel jsem nepodědila moc z noblesy svých rodičů, kteří se celý život živili jako profesionální tanečníci. Vrchol svých pohybů jsem předváděla za barem. Začátky sice byly krušné, ale už jsem to dělala osm let. Za tu dobu se mi vše vrylo pod kůži a uměla jsem improvizovat. Ale hlavně – v teniskách. Stejně mi za bar na nohy nikdo neviděl.

„Ty se znáš s Imogen Larkovou?“ šeptla vzrušeně Stacey, sotva jsem se vrátila za pult pro konvici s kávou.

„Chodily jsme spolu na střední.“ Určitě by se chtěla zeptat na něco dalšího, ale rychle jsem zamířila i s kávou za *Brýlounem*, abych jí nedala příležitost.

Už zase zíral do laptopu. Zajímalo by mě, co tam celou dobu dělal. Samozřejmě by mě také zajímalo, jak bylo sakra možné, že zná moje staré fanfikce.

Když jsem k němu přišla, nevzhlédl. Sotva se prsty dotkl hrníčku, aby ho ke mně popostrčil. Snažila jsem

se mu nahlédnout přes rameno, ale byl natočený tak, že nebylo možné nic spatřit.

Už už jsem chtěla odejít, když se za mnou ozvalo: „Rádo se stalo.“

Zarazila jsem se v půlce kroku a překvapeně na něj zamrkala. „Chtěl jste říct *děkuji*.“

„Ne, chtěl jsem říct rádo se stalo. Poděkovat byste mi měla vy, že jsem vás zbavil té... ženy.“ Slovo žena řekl tak, jako kdyby chtěl vyslovit nějakou urážku a na poslední chvíli si to rozmyslel. Přitom ke mně stále nezvedl pohled od laptopu.

Zalapala jsem po dechu. Takže si vymýšlel. Mou fanfikci nečetl, jen vařil z vody, protože měl zrovna chuť si zahrát na hrdinu.

„Kdyby bylo za co, poděkovala bych,“ odsekla jsem s hraným úsměvem na rtech. Stacey nás určitě neslyšela, ale rozhodně ze mě nespouštěla minimálně jedno oko.

„Vy jste se nechtěla té husy zbavit?“ V očích mu problesklo sotva znatelné překvapení, se kterým se na mě podíval přes obroučky hranatých brýlí.

„Budete si přát ještě něco?“

„Ne, to je všechno, děkuji.“ Nijak ho nevyvedlo z míry, že jsem mu na otázku neodpověděla. Jen asi o vteřinu déle sledoval můj obličej, než si poposedl na židli a opět věnoval plnou pozornost laptopu před sebou.

„Rádo se stalo,“ vydechla jsem až příliš sarkasticky. Radar šéfky to bezpečně musel zachytit. Všimla jsem si, jak se za pultem narovnala. Úsměv na rtech jí ztuhl. To už se ale naštěstí rozezněl zvonek ode dveří a ona se rozzářila jasněji než *červí díra* ve *Stargate*. Nikdy v životě jsem haldu japonských turistů neviděla raději.

2. KAPITOLA

AUDREY

V PRÁCI JSEM KONČILA VEČER, což byl v poslední době vzácný úkaz. Většinou jsem z kavárny pokračovala rovnou do baru na druhou směnu. Prakticky to ze mě dělalo chodící zombie. Utěšovala jsem se tím, že je to jen věc zvyku – a aby si normální člověk dovolil bydlení v NY, bylo běžné, že dělal dvě nebo i tři podřadné práce.

Donedávna jsem za nájem neplatila nic. Carlos, majitel bytu a můj kamarád, na tom trval. Prý si nás s Lucy pořídil místo čivav a pokaždé, když jsme se mu snažily vnutit nějaké peníze, ztropil scénu hodnou Oscara, jak mu lámeme jeho latinskoamerické srdce. Z fleku by ho mohli obsadit do nějaké telenovely.

A tak jsme se aspoň staraly o plnou ledničku jídla.

Jenže věci se změnily a ani drahý cedár by je nezastavil. Lucy se zapracovala na nejlepší agentku ve městě, oba povýšili a já... Byla prostě kamarádka z baru s mizernou prací. Najednou už naše hádky o nájmu přestaly být zábavné a stávaly se trochu trapnými. Neohrabanými. I když se oba tvářili, jako že se nic neděje.

Když přišli s tím, že se chtějí přestěhovat do něčeho ještě lepšího, rozhodla jsem se, že už to bude bez mě.

Všechno dobré musí jednou přestat. Naštěstí jsem si za ty roky našetřila dost a s druhou prací bych snad mohla uvažovat aspoň o skromném studiu, než... Než co? Prorazím s knihou, kterou nikde nechtějí?

Když jsem vstoupila do *našeho* bytu a světla ve vstupní chodbě se automaticky rozsvítila, zarazila jsem se. Možná za to mohlo setkání s Imogen nebo snaha šéfové, abych se cítila jako ta nejvíc jetá žvýkačka na botě, ale najednou jsem si připadala jako veřelec v luxusním světě, do kterého jsem nepatřila.

Vše, co jsem měla, bylo vízum. A tomu brzy skončí platnost.

„Audrey? Jsi to ty?“ ozval se z hlubin Lucyin hlas, následovaný spěšnými kroky na podpatcích.

„Jo!“ zavolala jsem, zatímco jsem si sundávala zelený svetr. Venku bylo sice přes den celkem teplo, ale já byla pořád zmrzlá na kost. V duchu jsem se už viděla v posteli s hrníčkem kakaa a Netflixem na klíně. Dny jako tyhle vyžadovaly pustit si *Stříbrnou krev* znova od začátku.

„Čau!“ usmála se na mě zářivě zpoza rohu Lucy. Podle jejích vysokých kozaček, krátkých černých šatů a kožené bundy se chystala někam do víru velkoměsta. „Dneska jsi doma brzo!“ Letmo mě políbila na tvář, načež se narovнала před zrcadlem přes celou stěnu a párkrát se otočila přes rameno.

„Mám večer padla. Co ty? Sluší ti to!“

„Dík! Noah mě bere na koncert nějaký nový metalový kapely, hrají docela slušně. Ale kdyby to náhodou nestálo za nic, aspoň ho zatáhnu někam do uličky, a to chce *vhodný a praktický oděv slušné dívky*.“

„Takže nějakou přepadneš a obereš ji o oblečení?“

Zakřenila se na mě přes odraz v zrcadle a upravila si náušnici. „Nechala jsem na baru laptop s otevřenou nabídkou bytů, mrkneš na to? S Carlosem tam máme pár žhavých favoritů, ale kdyby se ti žádný nelíbil, můžeme se podívat na něco dalšího.“

V duchu jsem se zhluboka nadechla. Nechtěla jsem vypadat nevděčně, ale tenhle rozhovor asi prostě nešlo provést hladce.

„Lucy,“ začala jsem opatrně. „O tom jsme přece už jednou mluvili. Nemůžu si dovolit žádný z bytů, který byste si přáli.“

„Ano, mluvili. A taky jsme ti s Carlosem řekli, že nemusíš platit víc, než co bys platila jinde za studio.“

„Nepřipadá mi v pořádku žít v luxusu, který je mimo mé možnosti. Pár let možná bylo zábavné hrát si na *Přátele no. 2*, ale jsme už dospělí. Měla bych nést zodpovědnost za svá rozhodnutí.“

Tiše si povzdechla. Zářivý výraz z jejího obličeje vyprchal a ruce jí mimoděk sklouzly podél těla. Pořád se na mě dívala přes zrcadlo. Jako kdyby to tak celé bylo o něco jednodušší.

„Já ti rozumím, vážně. Sama jsem se chtěla ještě před pár měsíci odstěhovat úplně, když se Carlos na chvíli stal mým šéfem. Přišlo mi to tak nějak správný. Jenom tě prostě nechci nechat napospas v nějaký drogový díře. Ne když tam nebudu, abych nakopala zadek každému, kdo by si na tebe něco zkusil.“

Pousmála jsem se. Lucifer možná měla tvrdou slupku, ale pod ní bylo laskavé a pečující srdce. Kdybychom byli v *Sexu ve městě*, rozhodně by hrála Samantha. „Neboj. Slibuju ti, že v žádné drogové díře neskončím. Být u zdroje a bez tebe? To bych ti neudělala.“

Oplatila mi sarkastický úšklebek. „Aspoň se na ty byty podívej. Prosím. Trochu na ně sázím, že tě některý z nich učaruje natolik, aby ses nás nechtěla zbavit,“ mrkla na mě ještě spiklenecky, než se jí rozezněl telefon. „Sakra, kolik je hodin? To bude Noah.“ Letmo zkontrolovala mobil ve své miniaturní okované kabelce. Na chvíli mě napadlo, jestli se ji chystá použít jako nějakou pomůcku. Když to ti dva dělali, padaly cihly. „Jo, to je on.“ Snažila se vypadat v pohodě, ale nešlo si nevšimnout, jak jí zrůžověly tváře.

Lucifer se vážně zamilovala. Svět se řítí do záhuby a my s ním.

„Utíkej za ním, probereme to jindy.“

„Slib mi, že se podíváš na ty byty.“ Varovně ke mně natáhla prst, to už ale byla jednou nohou pryč.

„Slibuju, že se na ně podívám,“ odkývla jsem. Bylo by hloupé se s ní dohadovat, když tomu dala určitě nějaký čas a úsilí. To nejmenší, co jsem mohla udělat, bylo zkontrolovat vybrané inzeráty a pomoci vytipovat, kde by se jim mohlo bydlet nejlépe.

Dám si k tomu horkou čokoládu a pár marshmello-nů, abych cítila aspoň dotek luxusu. Brzy to bude ten jediný, který si budu moct dopřát.

O tři inzeráty a dva hrníčky později jsem se necítila o moc lépe než po setkání s Imogen. Ne že bych snad svým přátelům nepřála život v přepychu, naopak. Zatraceně si zasloužili se pořádně odměnit za tvrdou práci. Záviděla jsem jim něco úplně jiného.

Měli jasný směr a já ten svůj pořád nedokázala najít. Brzy mi bude třicet a život mi tak nějak proplouval mezi prsty bez jasnějších obrysů. Posledních osm let

jsem strávila za barem. Můj první šéf byl kretén. Nejen že mě nepovýšil po šesti letech, co jsem pro něj dřela, ale navíc mu připadalo v pořádku říkat mi, jak si ho vyhonil nad mou fotkou. To bylo děsný samo o sobě, ale navíc měl manželku a dvě malé děti. Sporádaná rodinka.

Odešla jsem dřív, než by mi to zkusil názorně předvést.

Druhý šéf byl v pohodě, po půl roce mi přidal na platu a po dalším roce zase, ale pořád to nebylo dost, aby mi na vlastní bydlení stačilo jenom to.

Při představě, že celý můj následující život bude vypadat ve stylu do práce, z práce, spánek a zase znovu, se mi dělalo trochu mdlo.

Jenže... Co bych doopravdy s tím volným časem udělala? Dívala se na *Stříbrnou krev*? Po padesáté? Zkusila bych rozepsat novou knihu? Po padesáté osmé?

Když jsem seděla na posteli s pelestí ověšenou světlýky a otevírala laptop, v mysli se mi ozval ten stejný protivný hlásek, který tam zněl už asi milionkrát: *Tvoje psaní nestojí za nic. Jinak by tě už dávno někdo vydal. Jsi dobrá jen na míchání chlastu a šukání s klukama, kteří se ti podruhé nikdy neozvou. Proč asi... I oni vědí, že jsi jen hovno. Nic víc.*

Na další zátah jsem upila půl hrníčku, abych tu otravnou krávu umlčela. Naštěstí jsem věděla, že je to normální. Že se mi prostě jen blíží pitomá třicítka, a navíc mám za pár dnů dostat menzes. Samozřejmě, že celý svět hořel v plamenech a nejraději bych očekávala příjezd jezdců apokalypsy, abych jim vynadala, co jim tak trvalo.

Nic, co by nespravila horká čokoláda, světlýka a James Turner jako oslňující tajemný démon, který kosí monstra, máchá mečem a ochraňuje svou milo-

vanou čarodějku Anarché, se kterou jsem se rozhodně a vůůůůbec nijak neztotožňovala, i když taky měla zrzavé vlasy a modré oči. Rozhodně jsem si v duchu vůbec nepředstavovala sebe na jejím místě – a už vůbec jsem nesnila o tom, že si vyrobím cosplay na Comic-Con, kde do Jamese náhodou vrazím. On bude natolik okouzlen mým provedením, že se mi... skandálně podívá do očí.

Jenže lístky na Comic-Con byly dávno pryč. Ani letos se mi nepodařilo nějaký ulovit. Jasně, mohla bych se zkusit vetřít do přízně Imogen, aby mě vzala na ten večírek, kde údajně měl být. Taky bych si třeba mohla vytrhnout páteř, vyšlo by to nastejno.

Nezbývalo mi nic jiného, než si na svém staříčkém laptopu zapnout Netflix. Počítač ale nabíhal tak pomalu, že jsem sáhla po mobilu, abych mohla zatím strávit mládí scrollováním kočičích videí na TikToku.

V momentě, kdy na mě zasvítla obrazovka Samsungu, mi srdce vynechalo úder.

Měla jsem mail. Čelo se mi orosilo potem. Okamžitě jsem poznala adresu odesílatele. Literární agentka, které jsem svůj příběh nabídla asi před měsícem a půl.

Když jsem rozklikávala náhled mailu, netřásla se mi jenom ruka, ale s ní i moje tělo, postel, dům... celý můj svět.

Milá slečno Ryanová,
děkuji, že jste mi zaslala anotaci a ukázkou svého rukopisu Sběratelé životů. Ačkoliv má příběh zajímavé prvky a je vidět, že jste do něj vložila hodně energie, bohužel pro mě v tuto chvíli není vhodný pro zastupování.
Literární obor je velmi subjektivní a jiný agent může váš text vnímat zcela odlišně. Přeji vám hodně štěstí

při dalším oslovování a při hledání správného domova
pro váš příběh.

S pozdravem,

Claire Donovan

Hollow & North Literary

Hleděla jsem na těch pár řádků. Bez pohybu. Bez nádechu. Bez života. Jen další odmítnutí v řadě. Další připomenutí, že bych to dost možná měla vzdát.

Vidíš? Kdybys byla dobrá, trvalo by to tak dlouho? Říkám ti to, jsi hovno, nestojíš za nic, nikdy to nikam nedotáhneš!

Zhluboka jsem se nadechla. Znovu, když to poprvé nebylo dost. Tolikrát, dokud se mi podařilo nadechnout zcela a rozbít ty skleněné řetězy, které se mi zařezávaly do orgánů a bránily mi, seč mohly. Tolikrát, dokud jsem nepovolila stisk, s jakým jsem svírala v jedné ruce hrníček a v druhé mobil.

Obojí jsem odložila na noční stolek. Zavřela Netflix, který mi konečně naběhl. Otevřela složku dokumentů. Našla ten s názvem *Sběratelé životů*. Letmo přelétla první řádky.

Pustila jsem se do přepisování. Protože já se prostě co?

Nevzdávám!

Zkracovala jsem věty. Střídala tempo. Škrtila přebytná výplňková slova a nechápala, jak je možné, že tam ještě nějaká zbyla, když jsem ten text četla snad stokrát. Muselo to být lepší. Za snahu nikdo medaili nedostane. A já bohužel vyrostla obklopená medailemi, které nepatřily mně, ale mým rodičům.

Jako na povel se mi rozezněl mobilní telefon latinskoamerickou melodií. To by samo o sobě nebylo divné, kdyby to nebyla právě máma, kdo mi volal. Poti-

chu jsem zaúpěla. Ne snad, že bych ji neměla ráda, ale sotva její radar vždycky vycítil, že se mi něco stalo, zasypala mě kvantem otázek, na které jsem nebyla připravená.

Mohla bych dělat, že mám zrovna směnu a nemůžu telefon vzít. Pokušení to bylo lákavé a asi tři vteřiny jsem nad ním uvažovala.

Než jsem se zhluboka nadechla a hovor přijala. Máma si nic takového nezasloužila.

„Ahoj, sluníčko!“ ozvalo se z telefonu rozjařeným hlasem. V pozadí šlo slyšet rytmickou hudbu a všeobecné veselí.

„Ahoj, mami. Tak jak vám dopadla soutěž?“ Rodiče byli profesionální tanečníci v penzi. Posledních pár let objížděli nejrůznější akce jako porotci, občas si je ale ještě pořád někdo najal na představení. V tanečním světě patřili k legendám.

Škoda, že měli místo dcery absolutní nemehlo.

„*Fantasticky! Letos to bylo napínavé, jedné tanečnici se utrhł kus kostýmu. Všímla si toho, až když si na něj šlapala při otáčkách.*“

„Chudák! Zvládla to?“

„*Bohužel!*“ zasmál se táta vedle mamky. Bylo slyšet hlasité plesknutí, jak ho praštila a její pohoršené: „*Jacku!*“

Máma dovedla znít výhružně a pobaveně zároveň. Obzvláště, když mluvila s tátou. Člověk nikdy nevěděl, jestli se spolu hádají, vtipkují nebo si chystají předeheru. Dost často to bylo všechno dohromady. Byli spolu přes třicet let a pořád se chovali jako zamilovaní pubertáci.

Měli štěstí a já taky. Stačilo se podívat na rodiny mých kamarádek. Rodiče byli snad jediní, kterým manželství vydrželo.

O to víc ale vynikal můj milostný život jako absolutní propadák. Nejdelší vztah, který jsem měla, vydržel tři měsíce, a jak se ukázalo, v podstatě jsem v něm byla jenom já.

„*Ustála to statečně,*“ konstatovala máma. „*Promiň, znáš tvého otce. Doufal v pořádné drama. Asi mu zapnu telenovelu, až přijdeme na pokoj.*“

„*Ty má sladká Juanitooo!*“ Podle tónu tátova hlasu měl zaprvé upito a zadruhé rozehráli svou předehru.

Znechuceně jsem si odtáhla mobil od ucha, když ke mně začaly doléhat zvuky pusinkování a mamčina chichotání.

„*Jacku, nech toho! Mluvím s naší dcerou!*“

„To je dobrý, klidně mi zavolej později, mami. Slyším, že máte ještě spoustu práce.“

„*Ne, počkej! Jak se máš, sluníčko? Je všechno v pořádku?*“

„*Prosím tě, naše Audrey se o sebe umí postarat!*“

„*Jacku!*“

„Mám se fajn. Užijte si večer, povyprávíš mi o soutěži jindy.“

„*Určitě?*“ ozvala se máma podezíravě. Můj tón ji očividně nepřesvědčil.

„Určitě. Všechno je přímo skvělý.“ Jen se budu muset brzo přestěhovat do nějaké díry, kterou budu mít možná problém zaplatit, a kvůli tomu začnu jíst ve velkém hlavně instantní nudle.

„*Nezníš moc přesvědčivě.*“

„Jen jsem unavená po práci.“

Mámino podezíravé zamručení jsem slyšela i přes telefon.

„*Sluníčko víš, že kdyby cokoliv, můžeš se vrátit do Hastings. Teď sice začnou svatby, ale je dost vel-*

ký, abys měla soukromí. Jen bys to měla dál do práce. Možná by sis našla nějakou právě tam, když bys –“

„To je dobrý, mami, díky. Mám se fajn,“ zarazila jsem ji dřív, než byla schopná dořít myšlenku. Věděla jsem, co přijde. Návrat domů mi nabízela pravidelně ob čtvrtletí. Pořád měla strach, že mě Manhattan spolkně a vyplivne úplně vysátou.

Nejhorší bylo, že měla asi pravdu.

„*Co se děje, Joss? Audrey má nějaké problémy?*“ To už se ozval i tátův výstražný radar, který spíš poplašně reagoval na mámin výraz.

„Jsem v pohodě!“ zavolala jsem nahlas do mobilu, aby mě slyšel. „Hrají vaši písničku, vytáhni ji na parket!“

„*To je výborný nápad! Pa zlatičko!*“ zavolal táta nahlas zpátky.

„*Jacku! Ach bože, promluvíme si později, líbám tě!*“ odpovídala máma spěšně do telefonu, protože můj drahý otec očividně vzal pokyn doslova a opravdu ji tahal ze židle.

Měl trochu horkou hlavu. Což bylo velmi jemně řečeno k jeho temperamentní povaze.

Než jsem se nadála, mobil zůstal hluchý.

„Jsem v pohodě,“ zopakovala jsem znovu do ticha, tentokrát abych přesvědčila samu sebe.

Ale nikdy jsem nebyla dobrá lhářka.

3. KAPITOLA

AUDREY

ČLOVĚK BY SI MYSLEL, že když jsem *Stříbrnou krev* viděla už několikrát, půjdu spát brzo. Ale ne. Potřebovala jsem extra dávku Jamese Turnera.

Ráno jsem ničeho nelitovala. I když jsem vstávala ještě před východem slunce a zoufale se snažila nemyslet na to, že se ve stejnou dobu vrátím zítra domů. Naštěstí jsem na obou směnách měla přístup ke kávovaru a mohla jsem se svým životabudičem prolévat až do prvního infarktu. I tak ale nebyly vyhlídky na jednu z dalších čtyřadvacetihodinových směn zrovna růžové. Situace si žádala nasadit všechny dostupné zbraně, abych to zvládla, a tak jsem si kromě černých kalhot oblékla i stejnobarevné tričko s runou *Anarché* – čarodějky, která žije za hranicí démonického lesa a právě onu hranici má chránit, aby ji monstra nepřekračovala a neútočila na vesnici. Nezbývalo než doufat, že se na mě její houževnatost přenese.

Do práce jsem přišla včas. Téměř.

„Jdeš pozdě,“ konstatovala Stacey od kasy. Kontrolovala, jestli se z ní záhadně neztratily peníze.

Vzhledla jsem ke stěně, kde dnes už skoro starožitné ručičky ukazovaly sotva minutu po půl šesté. Otevíraly jsme za hodinu.

„Omlouvám se, nějaký šílený týpek vlezl do kolejí metra a chvíli to trvalo, než ho vyvlekli pryč.“ Spěšně jsem prošla kolem ní.

„Měla by sis vymyslet lepší výmluvu, máš kruhy pod očima. Vážně, Audrey, tohle není jako ta díra, kde nalíváš ochlastům. Musíš vypadat trochu reprezentativně. Zkusila ses malinko nalíčit?“

„Zprv si nevymýšlím a zadruhé mám alergii na make-up.“

„Aha,“ zarazila se Stacey s kupičkou bankovek v ruce. „No, ale určitě existuje i nějaký hypoalergenní.“

„Existuje, ale je drahý. Proplatíš mi ho?“ Jasně, že jsem nějaký měla. Ale taky jsem měla chuť vidět Stacey se potit.

„Co prosím?“

„No, když mám vypadat reprezentativněji, měla bych to mít jako pracovní náklady,“ prohodila jsem jakoby nic a odložila si kabelku s cardiganem v naší maličké kanceláři, kde jsem doslova mohla mít jeden kousek oblečení, boty na přezutí a jednu krabičku s jídlem v ledničce. Všechno ostatní by vytvářelo nepořádek a *narušovalo harmonické proudění energie*.

Když jsem se vrátila ke Stacey, mlčky počítala peníze. K otázce mého nalíčení se už nevracela.

Otevření kavárny probíhalo jako obvykle. Měli jsme tradiční rychlopiče, kteří si brali kafe s sebou po cestě do práce, a pokud nebylo nachystané do minuty, už

nervózně přešlapovali a kontrolovali čas na chytrých hodinkách.

Další oblíbenou skupinku tvořily influencerky. Měla jsem k nim lehký odpor zpravidla proto, že když se některá z nich objevila ve dveřích, Stacey se naježila skoro stejně, jako kdyby vstoupil Leonardo DiCaprio v očekávání instantní slávy. Její bodavý pohled mi přitom sjížděl po zátylku tak zřetelně, až bych přísahala, že mě v duchu bičuje. Všechno muselo být perfektní, pěna na cappuccinu dokonale napěněná, obrázek propracovanější a můj úsměv radioaktivně nejzářivější. Čistě jen proto, aby si během vteřiny vyfotily espresso tonic před květinovou stěnou a postly nás do storička.

Ale jestli dokázal být někdo ještě děsivější, pak rozhodně TikTok mámy. Ne snad že by s sebou do kavárny braly řvoucí děti, to vůbec. Většinou na ně měly chuťvy nebo velmi drahé školy. Bohužel také disponovaly ztrátou pojmu normální hlasitosti, a tak většinou celá kavárna věděla, že jejich dítě je rozhodně geniální, protože svůj bobek rozmázlo po stěně jako úplný Picasso.

„Ne, vážně? A zkoušeli jste ho dát na uměleckou přípravku?“ zalapala po dechu blondýnka s přehnaně dlouhými umělými nehty. Hltala každé slovo své rozzářené kamarádky, kterou jsem v duchu pracovně nazvala *Vřískot*.

„Samozřejmě jsem to Bernardovi hned navrhla, ale zatím se k tomu nevyjádřil.“

Prosím, ať mluví o svém manželovi, prosím.

„Myslela jsem, že ještě neumí mluvit?“ podivila se další matka. První dvě ji zpražily pohledem, ve kterém se mísila směs opovržení a vražedných choutek. Co se usadily, sotva se na tu třetí podívaly. Možná

proto, že narozdíl od nich používala normální hlasitost, vlasy měla nedbale stažené gumičkou a podle stavu jejích kruhů pod očima zoufale potřebovala do-lít kafe. Přímou do žíly.

„Možná nemluví, ale rozhodně umí vyjádřit svůj názor!“ oponoval *Vřískot* s perfektním make-upem.

„Tím, že rozmaže hovno na zed’?“

Rychle jsem se pokusila zamaskovat smích upitím z vlastního hrnečku a v duchu přičetla gumičkářce bod. Kdybych mohla, dala bych jí dezert na účet podniku.

Od dveří se rozezněl kovový zvonek. Pořád jsem byla ještě dostatečně pobavená, abych se ohlédla a s širokým úsměvem pozdravila: „Dobrý den!“

Ze všech sil jsem se snažila úsměv udržet, vážně. A troufám si tvrdit, že se mi to povedlo jenom díky letité praxi, protože dovnitř nevešel nikdo jiný než *Brýloun*.

Stál tam jako snad dva metry vysoký statný strom. Obočí mu překvapením decentně vylétlo nahoru, jako kdyby to bylo poprvé, co mě viděl se usmívat.

Zatraceně. Možná měla Stacey pravdu.

„Dobrý den,“ oplatil mi pozdrav. Pohledem přitom sjel přímo na můj hrudník. Koutky rtů mu sotva viditelně zacukaly.

Takže další prasák, jasně. Jak jinak. Ne že bych teda měla kdo ví jak skandální výstřih, ale očividně mu stačily i moje trojky pod látkou, aby měl lepší den.

V tom svém pleteném černém svetru zamířil rovnou k obvyklému stolku, na který měl už rezervaci. Obno-voval ji každý večer při odchodu a přesně ve dvanáct třicet vcházel do kavárny. Objednával si pořád to stejné. Velký hrnek kafe a dort red velvet. Pokaždé mě ale nechal jít až ke stolku, aby mi svoje přání sdělil.

Když procházel, TikTok matky se svorně vyprsily. Až na tu s gumičkou, která se očividně jen snažila dopít kafe a přežít další den.

To jsme měly společné.

„Tak já jdu k němu,“ broukla jsem k Lise, která dnes pracovala za kávovarem jako posílení během špičky. Do večera tu bývala málokdy. Prý kvůli psovi, nevydržel by dlouho sám.

No, s tím měly moje kytky taky trochu problém.

Rozložila jsem si zápisník pro případ, že by se rozhodl skandálně experimentovat a poručit si například deset různých sirupů do kávy. „Co to bude dneska?“ zeptala jsem se *Brýlouna*, který už stihnul zasednout ke svému stolku v rohu u okna a rozložit si laptop. Vzhledem ke své výšce by normálně rostlé ženě hleděl v sedě do očí, já se ale bohužel poměrně vytáhla. Pohled mu sjel od obrazovky znovu na můj hrudník a opět mu zacukal koutek rtů. Už už mi chtěl odpovédět, byla jsem ale rychlejší. „Nechte mě hádat. Red velvet a k tomu velká káva s ledem.“

„S ledem?“

„Ano, abyste se mohl zchladit. Očividně se vám zapalují lejtky,“ konstatovala jsem suše od svého objednávkového zápisníku.

„Prosím?“ nenechal se vykolejit a dělal, že absolutně netuší, o čem mluvím.

„Zíráte mi na prsa, jako kdybyste je viděl poprvé v životě,“ shlédla jsem mu do zelených očí, které skrýval za hranatými obroučkami brýlí.

„Neměla byste být na zákazníky milá?“

„To taky jsem.“

„Nevšiml jsem si.“

„Věřte mi, že kdybych na vás nebyla milá, tak vám ten led naliju rovnou do rozkroku.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zakázané touhy***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.